

ideális anarchizmus kettőssége figyelhető meg 1923-ban, 1924-ben írt verseiben: egyfelől a leleplező indulat, az erkölcsi rossz, a bűn, a hatalom megbélyegzése, a nélkülözőkkel való szolidaritás, sőt, azonosulás vállalása, másfelől ennek a jóság, a szeretet által történt legitimálása. Az agresszió jámborsággá történő átváltozása. A leleplezés, megbélyegzés, a szegényekkel való azonosulás felerősödése és a jóság, a szeretet illuzórikus voltának belátása bomlasztotta fel ezt a képletet, és nyitott 1925-ben újabb utat egyfajta radikalizmus kibontakozásának irányába, ami már valóban a szocialista osztályharcos költői szereptudat kialakításához közelítő anarchoszindikalista felfogás vonzerejét mutatja.

